

AUGUSTIN BUZURA

- Este dr. psihiatru, prozator și eseist român contemporan, autor al unor romane, traduceri și scenarii cinematografice.
- Din 1992 este membru al Academiei Române.

face Andrei Marga, dar știu ce a făcut. Și are în spate niște rafturi de cărți din care criticii săi atât de vehemenți nu cred că pot pricepe altceva decât, eventual, prețul de pe coperta a IV-a.

Profesorul Marga lasă în urma sa și cea mai importantă și mai modernă universitate românească, ”Babeș - Bolyai”, din Cluj-Napoca.

Dar noi trăim în țara tuturor începuturilor și chiar dacă n-ar avea în spate faptele pomenite, merită și noul președinte al ICR să i se acorde o șansă. Sigur, e foarte urât că Andrei Marga și-a propus să defeudalizeze instituția și să promoveze – poate și pentru că este vorba de Institutul Cultural Român, și nu european, internațional etc. – valorile românești consacrate, așa cum, de altfel, scrie și în legea de înființare în care îi sunt precizate toate atribuțiile. Dar văicăreala nu se oprește aici.

Cică s-ar fi terminat și cu prestigiul internațional al literaturii române, deși nu țin minte ca suprarealiștii, Panait Istrati, Emil Cioran, Mircea Eliade și Eugen Ionesco, ultimele nume mari să se fi afirmat cu ajutorul ICR! Dar necazurile nu se opresc nici ele. Un nepot de-al lui Iosif Visarionovici este de părere că, sub Marga, ICR-ul poate deveni „o uniune de creație de tip stalinist”.

Mai mult, filozoful nostru de export joacă totul pe o carte: ”Marga face însă un pas înapoi și mai mare și pare că intenționează să întoarcă acest institut în perioada regimului totalitar”. Cât de înapoi? Regimul totalitar

am conceput și organizat Institutul Cultural Român.

În ianuarie 2005, când am fost destituit din funcția de președinte al Institutului, una dintre cele două fraze pe care mi le-a adresat președintele Băsescu a fost : „Fiecare vine cu echipa lui !” Și atunci, mă întreb : este posibil, oare, ca oile să nu înțeleagă limba păstorului ? Iar apoi, când o fi luptat acest nepot de-al lui Iosif Visarionovici cu comunismul ? Dar ceilalți coriști prezidențiali ? Sigur este că imediat după Revoluție, când le-a dat ordin Silviu Brucan ! Marga va trebui să înțeleagă odată pentru totdeauna : dacă ai bani, își poți cumpăra prestigiu. Mult mai greu e când ești fără bani, când lumea începe să te judece după ce ai scris. Și cei mai mulți din acel grup de prestigioși nu înseamnă în cultura română adevărată nici cât Andorra în lumea fotbalistică europeană. Din păcate.

L.I.: Ați condus Institutul Cultural, aflat inițial sub umbrela MAE, în mandatul a doi președinți: Ion Iliescu și Emil Constantinescu. Ați simțit vreodată presiune politică din partea vreunuia dintre ei?

A.B.: Am condus Fundația Culturală Română în timpul mandatului a doi președinți: Ion Iliescu și Emil Constantinescu. Amândoi, intelectuali adevărați, care și-au scris singuri cărțile, m-au ajutat ori de câte ori le-am solicitat sprijinul, mai ales că am avut parte de momente foarte grele.

Nici unul nu mi-a propus vreodată ceva ce ar aduce a politică ; nu au ezitat, apoi, să participe la reuniunile, întâlnirile și simpozioanele noastre, onorate și de domnii Coposu, Rațiu și Câmpeanu. Au nevoie de slugi numai cei cărora le place să fie slugi la alții, cei slabi și ignoranți. Avuseseră loc mineriadele, o parte din diaspora română refuza să dialogheze cu țara, și trebuia să dovedim cu adevărat că nu eram implicați politic, în contextul în care se punea problema acordării Clauzei națiunii celei mai favorizate și a intrării în NATO și când, pe deasupra, nu exista lucru urât care să nu se fi spus despre România.

Au avut loc evenimentele de la Târgu Mureș, lansarea la Paris a unei controversate Istorie a Transilvaniei etc. Erau toate la minus început, nu aveam nici măcar o hartă a României, necum o istorie. Am înființat publicații, edituri, centre de cercetare și tot ce era necesar pentru a dialoga civilizată cu lumea.

predau”

asemenea enormități răspândite de presa occidentală, unii bursieri din străinătate ai ICR n-au pierdut prilejul de a amplifica aceste murdării, de a face, adică, politică, și nu traduceri, dialog cultural etc.

În ceea ce mă privește, din prima clipă a existenței Fundației Culturale Române și până în zilele noastre am suportat toate mizeriile celor ce pretind că sunt ceea ce nu vor fi niciodată. Nu știu ce va

a fost, se știe, foarte lung și foarte folositor unora, care n-ar face rău să-și amintească totuși când s-a terminat un regim și când, teoretic, a început celălalt. Bineînțeles, nu-i aduc aici nici o învinuire filozofului : s-ar putea ca lupta cu comunismul să-l fi obosit. Fapt este că ICR-ul provine din Fundația Culturală Română pe care am înființat-o imediat după Revoluție, în aprilie 1990. Mai exact, pe structura ei, în 2003,